

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-1032/2019-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Karmen Ošpuh, u pravnoj stvari tužitelja Renata Ipša, Varaždin, Stjepana Vukovića 16, OIB: 98610239638, zastupanog po punomoćnicima OD Vidović & Vidović j.t.d., Varaždin, Kratka 2/1, protiv tuženika Addiko bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, zastupane po punomoćnicima OD Ćurković i Šanjug, Zagreb, Maksimirska 25, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave održane dana 7. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja te z. punomoćnice tuženika Sare Šebijan, odvjetničke vježbenice u ZOU Franjo Šebijan i Mihaela Carović Rukavina, Varaždin, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877 da tužitelju Renatu Ipša, iz Varaždina, Stjepana Vukovića 16, OIB: 98610239638 isplati iznos od 5.040,98 EUR (slovima: pettisućaačetdeseteura i devedesetosamcenti) zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa i to od 31. siječnja 2009. do 30. lipnja 2011. po stopi od 13% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, od 01.01.2023. godine do 29.12.2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa

koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine, i to na:

iznos 32,25 EUR od 31. siječanj 2009.
iznos 50,23 EUR od 28. veljača 2009.
iznos 48,09 EUR od 31. ožujak 2009.
iznos 48,50 EUR od 30. travanj 2009.
iznos 45,22 EUR od 31. svibanj 2009.
iznos 42,81 EUR od 30. lipanj 2009.
iznos 43,45 EUR od 31. srpanj 2009.
iznos 44,72 EUR od 31. kolovoz 2009.
iznos 44,61 EUR od 30. rujan 2009.
iznos 43,33 EUR od 31. listopad 2009.
iznos 45,74 EUR od 30. studeni 2009.
iznos 47,67 EUR od 31. prosinac 2009.
iznos 50,42 EUR od 31. siječanj 2010.
iznos 49,79 EUR od 28. veljača 2010.
iznos 53,52 EUR od 31. ožujak 2010.
iznos 52,81 EUR od 30. travanj 2010.
iznos 54,76 EUR od 31. svibanj 2010.
iznos 66,14 EUR od 30. lipanj 2010.
iznos 63,68 EUR od 31. srpanj 2010.
iznos 71,19 EUR od 31. kolovoz 2010.
iznos 68,60 EUR od 30. rujan 2010.
iznos 64,42 EUR od 31. listopad 2010.
iznos 73,23 EUR od 30. studeni 2010.
iznos 79,32 EUR od 31. prosinac 2010.
iznos 71,57 EUR od 31. siječanj 2011.
iznos 74,55 EUR od 28. veljača 2011.
iznos 71,09 EUR od 31. ožujak 2011.
iznos 71,72 EUR od 30. travanj 2011.
iznos 86,36 EUR od 31. svibanj 2011.
iznos 87,78 EUR od 30. lipanj 2011.
iznos 100,01 EUR od 31. srpanj 2011.
iznos 93,73 EUR od 31. kolovoz 2011.
iznos 86,85 EUR od 30. rujan 2011.
iznos 75,97 EUR od 31. listopad 2011.
iznos 75,47 EUR od 30. studeni 2011.
iznos 78,59 EUR od 31. prosinac 2011.
iznos 81,32 EUR od 31. siječanj 2012.
iznos 81,68 EUR od 29. veljača 2012.
iznos 79,80 EUR od 31. ožujak 2012.
iznos 81,07 EUR od 30. travanj 2012.
iznos 81,94 EUR od 31. svibanj 2012.
iznos 80,48 EUR od 30. lipanj 2012.
iznos 80,86 EUR od 31. srpanj 2012.
iznos 79,76 EUR od 31. kolovoz 2012.
iznos 77,42 EUR od 30. rujan 2012.
iznos 79,95 EUR od 31. listopad 2012.
iznos 81,17 EUR od 30. studeni 2012.
iznos 80,28 EUR od 31. prosinac 2012.

iznos 75,51 EUR od 31. siječanj 2013.
iznos 79,56 EUR od 28. veljača 2013.
iznos 79,92 EUR od 31. ožujak 2013.
iznos 78,33 EUR od 30. travanj 2013.
iznos 73,39 EUR od 31. svibanj 2013.
iznos 73,26 EUR od 30. lipanj 2013.
iznos 74,48 EUR od 31. srpanj 2013.
iznos 76,42 EUR od 31. kolovoz 2013.
iznos 79,12 EUR od 30. rujan 2013.
iznos 77,73 EUR od 31. listopad 2013.
iznos 78,71 EUR od 30. studeni 2013.
iznos 79,83 EUR od 31. prosinac 2013.
iznos 40,37 EUR od 31. siječanj 2014.
iznos 41,56 EUR od 28. veljača 2014.
iznos 41,17 EUR od 31. ožujak 2014.
iznos 39,86 EUR od 30. travanj 2014.
iznos 39,43 EUR od 31. svibanj 2014.
iznos 39,62 EUR od 30. lipanj 2014.
iznos 41,11 EUR od 31. srpanj 2014.
iznos 42,37 EUR od 31. kolovoz 2014.
iznos 42,11 EUR od 30. rujan 2014.
iznos 43,19 EUR od 31. listopad 2014.
iznos 43,93 EUR od 30. studeni 2014.
iznos 43,50 EUR od 31. prosinac 2014.
iznos 43,62 EUR od 31. siječanj 2015.
iznos 43,62 EUR od 28. veljača 2015.
iznos 43,62 EUR od 31. ožujak 2015.
iznos 43,62 EUR od 30. travanj 2015.
iznos 43,62 EUR od 31. svibanj 2015.
iznos 43,62 EUR od 30. lipanj 2015.
iznos 43,62 EUR od 31. srpanj 2015.
iznos 43,62 EUR od 31. kolovoz 2015.
iznos 43,62 EUR od 30. rujan 2015.
do isplate, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.432,54 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke uvećano za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Konstatira se da je povučen tužbeni zahtjev preko iznosa od 5.040,98 EUR do iznosa od 5.427,46 EUR sa zateznom kamatom.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate iznosa od 5.427,46 EUR navodeći da su kao stranke, sa ranijim nazivom tuženika Hypo-Alpe-Adria Bank d.d. 29.9.2006. sklopile Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, a kojim ugovorom je tuženik odobrio tužitelju stambeni kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 44.500,00 CHF prema srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita i koja kreditna sredstva su iskorištena za kupnju stana. Predmetnim Ugovorom da je ugovorena kamatna stopa od 3,80% dekurzivno godišnje, a u čl. 6 određeno je da tuženik kamatnu stopu neće mijenjati do 28.2.2007. te je istom odredbom određeno da se ista nakon toga mijenja sukladno odluci o kamatnim stopama tuženika ili njegovog drugog akta. Ovakvim postupanjem da je tuženik jednostrano mijenjao kamatnu stopu, a time se promijenio i iznos mjesečnog anuiteta kojeg je tužitelj plaćao, čime je uzrokovao značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja zbog čega tužitelj smatra da je odredba čl. 6 ništetna i ne proizvodi pravne učinke. Pri tome se tužitelj poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4.7.2013. koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 od 13.6.2014. u dijelu koji se odnosi na promjenjivu ugovorenu kamatnu stopu. Odredbom čl. 2. Ugovora da je određeno da banka odobrava kredit prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita, dok je odredbom čl. 4. određeno da korisnik kredita otplaćuje kredit u 360 jednakih mjesečnih anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti 209,38 CHF po srednjem tečaju za CHF tuženika na dan plaćanja te je ugovoreno da se kamata obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za CHF tuženika. Tuženik da prilikom ugovaranja kredita tužitelja kao potrošača nije informirao o rizičnosti ugovaranja CHF valutne klauzule čime je postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja, pri čemu se tužitelj poziva na već spomenutu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4.7.2013. i Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. Stranke da su 2.3.2016. sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, a sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju. Tužitelj smatra da sklapanjem Aneksa nije u cijelosti obeštećen, neovisno od toga što mu je utvrđena preplata u iznosu od 4.086,78 HRK koji iznos je tužitelj više platio do 30.9.2015., obzirom da je tuženiku vratio do 2.3.2016. ukupno 151.955,38 HRK.

2. U odgovoru na tužbu, tuženik ističe da je tužbom trebala biti obuhvaćena i Renata Ipša koja je bila sudužnik i založni dužnik po Ugovoru o kreditu. Dalje ističe prigovor zastare tražbine smatrajući da je za tražbine koje su nastale prije 12.6.2014. nastupila zastara. U odnosu na tužbu radi zaštite kolektivnih interesa, da se ne radi o tužbi vjerovnika prema dužniku već se radi o deklarativnoj odluci, o tome da li je došlo do povrede prava potrošača ili ne, time da Udruga potrošača nije vjerovnik, a niti su tužene banke dužnik. Smatra da tužitelj nema pravni interes za donošenje deklaratorne presude o utvrđenju ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi iz Ugovora o kreditu, a to iz razloga što su stranke sklopile Aneks Ugovoru kojim su izmijenile odredbe Ugovora o valuti obveze i kamatnim stopama pa Aneks Ugovora ima retroaktivan učinak na način da su sve uplate tužitelja pretvorene u ispunjenje ugovorne obveze sukladno sklopljenom Aneksu. Pri tome je njegoa svrha bila

izjednačiti tužitelja s osobama koje su zaključile Ugovore o kreditu s bankama s deviznom klauzulom u EUR-ima. Nadalje da su odredbe ZID ZPK (NN 102/15) lex specialis u odnosu na druge zakonske odredbe i imaju prednost pred drugim općim normama hrvatskog pravnog sustava pa time i odredbama Zakona o obveznim odnosima o ništetnosti ugovora, a to stoga što takva pravila postavljaju poseban i odvojen pravni režim kojim se očito odstupa od općeg pravnog režima obveznog prava. Ističe da tužitelj ne navodi koje su radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, a ujedno ističe da su stranke pojedinačno pregovarale o spornim odredbama Ugovora o kreditu jer da je tužitelj mogao birati između kredita s fiksnom ili promjenjivom kamatnom stopom kao i o valutnoj klauzuli po izboru u EUR ili kunama ili CHF, a da je tužitelj izabrao CHF. Samo ugovaranje valutne klauzule CHF i promjenjive kamatne stope da nije bilo zabranjeno zakonom. Oспорava i tijek zateznih kamata, osobito onih prije podnošenja tužbe.

3. Sud je u dokaznom postupku pročitao Ugovor o kreditu od 29.9.2006., otplatni plan, obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu, Aneks uz Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 2.3.2016., specifikaciju isplate kredita, specifikacija uplata, pregled prometa za klijenta, metodologiju promjene kamatnih stopa u kreditnom i depozitnom poslovanju s fizičkim osobama Hypo-Alpe-Adria Bank d.d., članak o kretanju tečaja CHF i EUR, provedeno je financijsko vještačenje te je pročitao nalaz vještaka Natalije Jambrečić, saslušani su svjedoci Darko Damjanić i Renata Ipša te tužitelj kao stranka.

4. Analizirajući provedene dokaze, svakog zasebno te ih dovodeći u međusobnu vezu, sud ocjenjuje tužbeni zahtjev koji je postavljen nakon provedenog vještačenja i u skladu sa nalazom, u pogledu isplate iznosa od 5.040,98 EUR, u cijelosti osnovanim. Obzirom da je u tužbi postavljeni tužbeni zahtjev glasio na isplatu iznosa od 5.427,46 EUR, a tužitelj je postavio tužbeni zahtjev na manji iznos, presumira se da je povukao preostali dio tužbenog zahtjeva, a nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari i nije se protivio povlačenju tužbenog zahtjeva, to je donijeto Rješenje kao u izreci.

5. Nije sporno između stranaka da su 29.9.2006. sklopili Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, da je Ugovor solemniziran kod javnog bilježnika Jagode Vajdić-Sevšek, da je tuženik odobrio tužitelju stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 44.500,00 CHF prema srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita, da je kamatna stopa u trenutku sklapanja Ugovora iznosila 3,88% dekurzivno godišnje, da je tuženik mijenjao kamatnu stopu i o tome obavještavao tužitelja, da je otplata kredita bila ugovorena u 360 jednakih mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 209,38 CHF po srednjem tečaju za CHF Hypo-Alpe-Adria bank d.d. na dan plaćanja, te da su stranke sklopile Aneks Ugovoru o kreditu 2.3.2016. primjenom Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 10/15, dalje u tekstu: ZID ZPK)15, da je tim Aneksom postignut sporazumom o raspolaganju preplatom i novoj glavnici.

6. Sporno je pravno pitanje zastare tražbine tužitelja, da li se presude na koje se poziva tužitelj mogu primijeniti na konkretni predmet, da li je provedenom konverzijom tužitelj izgubio pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao

razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 3,88% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja CHF koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Aneksu Ugovor o kreditu.

7. Vezano uz prigovor tuženika da su i založni dužnik i sudužnik (Renata Ipša) trebala biti stranka ovog postupka, za navesti je da nije riječ o nužnim suparničarima i da sudužnik i založni dužnik nisu stranke Ugovora o kreditu, već se radi o trećim osobama koje na temelju ugovornog odnosa s kreditorom osiguravaju tražbinu iz Ugovora o kreditu.

8. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i protiv tuženika, kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

9. Presudom pak istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

10. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedene presude ne mogu primjenjivati jednako na sve potrošače, već od slučaja do slučaja nakon utvrđenja prave volje ugovornih strana i utvrđenja informiranosti primatelja kredita o svim parametrima eventualnih rizika, tuženiku kratko treba reći da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka US RH, 84/08, 96/08 - Odluka US RH, 123/08 - Ispravak; 57/11; 148/11 - Pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka US RH; dalje: ZPP), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

11. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Na tu okolnost je tuženik predložio saslušanje svjedoka Darka Damjanića i Renate Ipša. Iz njihovih iskaza ne proizlazi da druge informacije, osim da je kamatna stopa promjenjiva i vezana uz kretanje LIBOR-a (Darko Damjanić), a da osim okolnosti da su krediti vezani uz CHF valutu bili najpovoljniji i da od djelatnika banke nije dobivena druga informacija osim da je glavnica vezana uz CHF, koliko iznosi kamatna stopa i koliko će iznositi rata kredita (Renata Ipša). Osim toga, između stranaka nije niti sporno da svjedok Darko Damjanić nije neposredno ugovarao predmetni Ugovor o kreditu, niti tužitelju objašnjavao njegove odredbe. Jednako i tužitelj u stranačkom iskazu ističe da nije dobio niti upozorenje da bi rate kredita mogle vremenom bitno se povećati bilo zbog kamatne stope bilo zbog tečaja CHF, a niti je upozoren na rizik ugovaranja kredita u valuti CHF, naprotiv, predloženo mu je da je taj kredit povoljniji u odnosu na kredit gdje je glavnica vezana uz druge valute. Također navodi da je sredstvima kredita kupio apartman na moru koji se koristi isključivo u privatne svrhe, a što tuženik nije osporio, a upravo je na tuženiku teret dokaza okolnosti da bi kreditna sredstva bila utrošena u druge svrhe, odnosno u svrhe koje bi bile namijenjene njegovom zanimanju ili poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Prema tome, utvrđeno je da tužitelj ima svojstvo potrošača jer je teret suprotnog dokaza na tuženiku. Kupnja apartmana za boravak obitelji tužitelja nije namjena njegovom zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

12. Tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužitelju pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu

kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

13. U vrijeme podnošenja ove tužbe 12.6.2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

14. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika, nišetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužitelju bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju nišetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2006. godine, kao i na povrat onoga što je isplatio kao razliku između kamatne stope od 3,88% prilikom sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužitelja proizlazi iz čl. 323. st. 1. u svezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

15. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

16. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. toč. 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

17. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

18. Iz Aneksa Ugovora o kreditu od 2.3.2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o preplaćenom iznosu od 4.086,78 HRK, a utvrdile su i preostalu neotplaćenu glavicu nakon provedene konverzije na dan 30.9.2015. u iznosu od 24.298,18 EUR.

19. Aneks Ugovoru o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

20. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske je ocijenio usklađenom s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

21. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

22. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

23. Međutim, Vrhovni sud apostrofira da je sporazum trebao biti sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK, odnosno Novele.

24. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR-e.

25. U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

26. Točno je da je tužitelj kao korisnik kredita mogao odbiti konverziju koju mu je banka prethodno bila dužna ponuditi. Tužitelj ne osporava da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun

tuženika točan, dakle da mu je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu otpočetak bio sklopljen u valuti EUR.

27. Sklapanje Aneksa Ugovora o kreditu između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ugovornih odredaba kojima se u ugovoru o kreditu sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa niti se tim Aneksom rješava pitanje ništetnosti utuženih dviju odredaba ugovora koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Okolnost da su stranke sklopile Aneks Ugovoru o kreditu i utvrdile preplate, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužitelju vraćen iznos kao razlika između plaćenih ugovornih kamata na temelju utvrđene ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i onoj početno ugovorenoj kao niti razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih rata kredita. Jednako i prema odredbi čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona.

28. Kako je sud utvrdio da su ništetne spomenute odredbe Ugovora o kreditu, to takvo utvrđenje ništetnosti mora ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takvih odredaba nije bilo. Kako je provedenim vještačenjem po vještaku Nataliji Jambrečić, a na koji nalaz u smislu matematičkog izračuna stranke nisu imale primjedbe, utvrđeno da je tužitelj do konverzije, ukoliko se primjeni kamatna stopa koja je bila na snazi na dan sklapanja Ugovora o kreditu od 3,88% godišnje i obveze izraze u kunama po tečaju na dan korištenja kredita, tužitelj je do 30.9.2015. više uplatio 5.583,39 EUR i to po osnovi promjene kamatne stope 2.369,77 EUR, a po osnovi promjene tečaja CHF 3.213,62 EUR. Taj iznos umanjila je za navedenu preplatu u konverziji od 542,41 EUR nakon čega izračunava više uplaćeni iznos od 5.040,98 EUR (Dopuna nalaza na listovima 431-442 spisa) sa više uplaćenim iznosima po pojedinim mjesecima kako je pobliže navedeno u izreci presude, to je sud obvezao tuženika isplatiti tužitelju navedeni iznos sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose navedene u izreci presude od dospelosti do isplate, a primjenom daljnje odredbe čl. 1115. ZOO-a koja propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sud je prihvatio tužbeni zahtjev i uz pripadajuću zateznu kamatu od dana stjecanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate je tuženik utuženi iznos primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, dakle bez valjane pravne osnove, zbog čega se ne može smatrati savjesnim stjecateljem preplaćenog iznosa. Iz iskaza vještakinje Natalije Jambrečić proizlazi da nije računala negativne tečajne razlike odnosno utvrđivala razdoblja u otplati Ugovora o kreditu po kojima je tužitelj namirivao manje iznose od onih navedenih u početnom otplatnom planu jer je i nalog suda glasio na izračun samo pozitivnih razlika.

29. Slijedom iznijetog, sud u cijelosti prihvaća nalaz vještaka stručnim i objektivnim i temelji odluku na nalazu vještaka, odnosno prihvaća tužbeni zahtjev koji je usklađen upravo sa nalazom vještaka. U odnosu na tvrdnju tuženika da je vještak trebao utvrditi i potplaćene iznose, za spomenuti je da je Vrhovni sud u presudi poslovni broj Rev-549/2023-4 od 18. prosinca 2023. zauzeo pravno stajalište da je u slučaju tzv. negativne tečajne razlike tuženik dužan istaknuti poseban zahtjev u vidu

prigovora prijetoj ili protutužbe, a nakon ove odluke postoji i ustaljena praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetima Revd-722/2024 i Rev-544/2023 i dr.

30. U odnosu na prigovor zastare, zastarni rok kod stjecanja bez osnove iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužitelj poziva na presude Trgovačkog suda u Zagrebu, to je nakon pravomoćnosti presude P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je postala pravomoćna 13. lipnja 2014., saznao za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014., a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnijeta 12.6.2019. to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba kojima je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbine za podnošenje konkretne tužbe.

31. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

32. Odluka o parničnom trošku u skladu je s odredbom čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a, stanjem spisa i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe, zastupanja na raspravama 23.5.2023., 21.9.2023., 7.12.2023. i 7.5.2026., sastava podnesaka od 12.5.2023., 5.5.2026., 8.4.2025., u iznosima od po 200,00 EUR, PDV 400,00 EUR, sudska pristojba na tužbu 100,74 EUR, trošak vještačenja 331,80 EUR ili ukupno 2.432,54 EUR. Naprotiv, tužitelju nije priznat trošak pristojbe na presudu jer tužitelj nije u obvezi platiti istu, sukladno čl. 11. st.1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/2018, 51/2023).

Varaždin, 18. lipnja 2026.

Sutkinja
Karmen Ošpuh

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- 1) Punomoćnici tužitelja – OD Vidović & Vidović j.t.d., Varaždin, Kratka 2/1
- 2) Punomoćnici tuženika – OD Ćurković i Šanjug, Zagreb, Maksimirska 25

Broj zapisa: **9-30889-a13ab**

Kontrolni broj: **0a4eb-f0578-6cf39**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.